

havte Pension, om denne end er større end den, som det nye Embede vilde hjemle ham.

Idet vi erklære os aldeles enige i de tvende første Afsnit af Lovforslaget § 8, baade forsaavidt angaaer de der omhandlede Enkers Pensionsberettigelse, og med Hensyn til Størelsen af den dem tilfagte Pension, maae vi derimod kalde i Tvivl, om tredje Afsnit af § 8 og den dermed eensartede § 13 stemme med Grundlovens Anstuelser (sef. § 51 og 52), da de opstillede Regler vilde medføre, at der overdroges Kongen en Bestatningsret, som laa udenfor Rigsdagens Indsigt og Control, naar han blot ikke gif udenfor de bestemte Maxima i de enkelte Tilfælde, og ikke overfred Aldersgrænsen, og i al Fald ikke efter § 13 gav Pension til Personer, som aabenbar ikke vare trængende og værdige. Derimod vilde vi foreslaae, at det sidste Afsnit af § 8 forandres derhen, at, hvor Omstændighederne tale derfor, har Enken for hvert af de uforsørgede Børn, hendes Mand har efterladt, Adgang til et Pensionstillæg, der bevilges efter aarligt Lovforslag fra Finanzministeriet, og at § 13 paa lige Maade forandres saaledes, at den udtaler, at fader- og moderløse Børn af pensionsberettigede eller pensionerede Embedsmænd have, forsaavidt de dertil ere trængende og værdige, Adgang til Pension, der bevilges efter aarligt Lovforslag fra Finanzministeriet. Vel have vi ikke overseet det Besvær, der kan være forbundet med en saadan Afgjørelsesmaade; men, ligesom vi troe at burde indstille hvad vi ansee for det constitutionelt Rigtige, idet her ikke handles om en Ret, som Loven kan bestemme, men om en Adgang til Understøttelse, tildeels bygget paa Skøn, saaledes formene vi, at de omhandlede Gjenstande, naar de behandles med nogen Takt, uden særdeles Vanskelighed maae kunne inddrages under Finansloven. Dertil kommer, at den Aldersgrænse af 18 Aar, som Forslaget indeholder, da kan undgaaes, og dette ansee vi for et Gode, da Sygdom og Svagelighed kan berøve Arbeidskraft i den ældre Alder, og da efter vor Erfaring ugifte Fruentimmer af den omhandlede Samfundsklasse i en fremrykket Alder ofte ere langt hjælpeløse end Børn, som Mange ere tilbøielige til at tage sig af. Det

danste Folk har et saa hæderligt Navn for Godgjørenhed, at dets udvalgte Mand ved at øve denne vilde erkende at handle i Folkets Aand, og dertil kunne Statens Embedsmænd fortroste sig, naar de bortfalde fra deres trængende Børn.

Naar de i § 10 omtalte Embedsmænds Hustruere skulle beholde den Adgang, de hidtil have havt, maae de Ord „for deres Personer“ udgaae i femte Linie, da de ogsaa hidtil have nydt Understøttelse til Børn.

Da Statskassen er vel tjent med at befries for Enkepension derved, at Enken atter gifter sig, andrage vi paa, at § 11 i Slutningen faaer et med Fundats af 30te August 1775 § 12 overeensstemmende Tillæg af Indhold, at, naar en Enkepension er ophørt derved, at Enken har indladt sig i nyt Egtskab, er hun berettiget til atter at faae den samme Pension, naar hun igjen bliver Enke.

I Genhold til alt Foranførte tillader Udvalget sig at indstille Følgende:

til § 1

at imellem tredje og fjerde Afsnit indskydes et Afsnit, saalydende:

Udnævnelser paa Tid give ikke Pensionsret.

Til § 3.

1. at efter første Afsnits syvende Linie tilføies: „naar Embedsmanden affædiges, førend han har fyldt sit 25de Aar, faaer han i Pension $\frac{1}{10}$ af Gjennemsnitsbeløbet, men at, naar han affædiges efter bemeldte Alder, giver Tjenestetiden, forsaavidt den falder efter hans 25de Aar, Pension efter følgende Forhold“:
2. at efter Scalaens sidste Linie tilføies „50 Mars — — $\frac{45}{60}$ — —“
3. under Forudsætning, at de tvende næstforegaaende Indstillinger bifalbes, foreslaaes, at i tredje Afsnits tredje Linie $\frac{2}{3}$ forandres til $\frac{3}{4}$.
4. at et nyt Afsnit begyndes med de Ord pag. 2 første Spalte: „Den, hvis Embede inddrages“, og at de tre sidste Punktummer fra „ansættes“ bortfalde, hvorimod der sættes istedet:

„Har han ikke inden Udløbet af fem Aar faaet et nyt Embede, sættes han paa Pension. De Aar, i hvilke han har staaet